

Margareta BĂRBUȚĂ

„Cântarea României” în vreme de tranziție

Se râde mult la spectacolul *Boabe de rouă pe frunza de Iotus în bătaia lunii*. Și nu fără motiv. Piesa este o înlănțuire de replici și situații de tot hazul, iscate în jurul unui eveniment deosebit în viața unui sat: ansamblul de „dansuri bătrânești” al căminului cultural a fost invitat să întreprindă un turneu în China.

Nu știu dacă textul a fost scris mai demult și aseasonat acum cu

elemente ale actualității. Autorul însuși povestește că piesa s-a desăvârșit în timpul repetițiilor, prin contribuția tuturor participanților la spectacol, ale căror sugestii și le-a însușit. S-a născut astfel un fel de creație colectivă, labil construită, în care replica de haz izbucnește spontan, purtând amprenta actualității, ce se extinde asupra întregului, îndulcind sâmburele de dramă aparent insolit în această veselă atmosferă de „Cântarea României” în vreme de tranziție.

Gelu Colceag a creat un spectacol popular, bine ritmat, echilibrând secvențele, potențând surprizele, în scenografia lesnicios construită de Liliana Cenean și Ștefan Caragiu, cu muzica folclorizantă a lui Iosif Herțea.

Actorii se lasă în voia personajelor, a poantelor de efect, într-o comunicare directă cu publicul pe unda unui consens aluziv.

Din bogata distribuție, ce cuprinde actori din mai multe generații, se desprinde sfătoșenia cu iz de haz de necaz a lui Mihai Mereuță, energia inepuizabilă a lui Radu Gabriel, capacitatea de nuanțare afectiv dramatică a Silviei Năstase, verva viclean candidă a lui Marius Florea Vizante (în același rol al *Instructorului*, dublat de Marius Gâlea, mai palid conturat), Alexandru Hasnaș, Maria Buză și Maria Teslaru, o mențiune specială meritând Kana Hashimoto, naturală în rolul exotic al *Consilierii japoneze*.

Irina IONESCU

Prin vers în spațiul Siciliei

Teatrul Național din București și Institutul Italian de Cultură au prezentat, în parteneriat, un spectacol de

poezie siciliană, în interpretarea actriței Pamela Villoresi și a muzicianului Luciano Vavolo. Intitulat *Sicilitudine*, recitalul a fost realizat de Michele de Martino și dedicat lui Leonardo Sciascia, unul dintre cei mai mari inte-

lectualii ai Italiei postbelice, poet sicilian de la moartea căruia s-au împlinit, anul acesta, 10 ani. Alături de versurile patronului său spiritual, poetul Sciascia, programul a mai cuprins fragmente din lirica lui: Pirandello, Meli, Quasimodo, Vittorini,

Buttita, Bufalino, Cattafi, Gori, Milan, Di Martino, Consolo și Vilardo.

Subiect închis din multe puncte de vedere, „frumoasă, dar violată” – cum spune poetul, Sicilia s-a prezentat publicului spectator drept un ținut arhaic al amorului pierdut, al singurătății colective, al pesimismului și al tristeții, al orgoliului și al demnității. Virilă, disperată, religioasă în tăcerea sau în răbufnirile ei, cea mai săracă regiune a Italiei a adus pe scenă tot ceea ce poartă cu sine prin timp și viață; și eroii cu legendele lor, în rândul cărora își are locul său și procurorul Giovanni Falcone; și vendettele mafiei; și mirajul Nordului; și parfumul fructelor sale exotice. Pamela Villoresi este una dintre cele mai apreciate actrițe care au lucrat vreodată cu regizorul Giorgio Strehler, la Piccolo Teatro din Milano. A fost distribuită în numeroase

spectacole, printre care și *Insula sclavilor* de Marivaux, montare prin intermediul căreia publicul bucureștean a avut ocazia să o cunoască la adevărata ei valoare, pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”, în cadrul celui de-al 4-lea Festival al Uniunii Teatrelor din Europa, în anul 1995.

Lucrând foarte mult și în cinematografie, Pamela Villoresi i-a avut parteneri pe Vittorio Gassman, Nino Manfredi, Roberto Benigni, și îndrumători pe regizorii Miklos Jancsó, Marco Bellocchio, Montaldo sau pe frații Taviani. Dedicându-se ea însăși regiei, actrița acordă o atenție deosebită teatrului în versuri, nu numai în recitalurile sale, ci și prin stagiile și proiectele pedagogice pe care le-a inițiat în acest sens.

Recitalul său *Sicilitudine* s-a constituit într-un veritabil spectacol. Rolul muzi-

cianului Luciano Vavolo nu a fost doar acela de acompaniator al versurilor rostite. El a transformat muzica special compusă sau adaptată pentru spectacol într-un mijloc de sugestie – la aceasta s-au adăugat și sonorizările inserate din când în când – foarte puternic, ce a făcut ca spectatori reprezentăției să nu ducă lipsă nici de imagini. Talentul dramatic al Pamelei Villoresi și-a confirmat și el, grație acestui spectacol, încă odată valoarea. Expresivitatea, încărcătura emotivă a glasului și a chipului său au reușit să smulgă lacrimi celor mai sensibili sau aproape de subiect spectator și au fost aplaudate minute în șir la scenă deschisă.

Singurul regret în fața recitalului susținut de Pamela Villoresi ne-a fost dat, din păcate, de insuficienta mediatizare a evenimentului, la care au participat doar câțiva italo-fili.